

EL PROJECTE DE MANCOMUNITATS

Els conjurats reculen.-Retirada de casi totes les esmenes.-Discursos triomfals den Cambó, Corominas y Canalejas.-La Cambra accepta l'urgència del projecte per 170 vots contra 19.-El dissabte quedarà aprovat totalment

Carta de Madrid

La sessió del dilluns. — En Moret, en Canalejas y en Maura. — La paradoxa del vot de confiança. — Els catalans s'imposen

La sessió d'ahir al Congrés va ésser d'aquelles que mai més les oblidem els qui les han presenciades. Quina gentada, quin tumultuós soroll de converses, quin bellugar de periodistes i diputats! Y quina emoció, quina ansietat, quins moments d'angúnia! En hores com aquestes la vida y els fets se concentren y s'ajupixen y se viu amb una intensitat que fa aquelles hores equivalents als anys y als dies.

Abans de començar la sessió, pels passadissos tot eren comentaris y cábales. Corrien vents d'optimisme. Se deia que l'Alcalá Zamora, al rectificar, donaria un pas enera, y que'l senyor Moret tiraria alguna al vi, limitant-se a fer algunes observacions y a salvar el seu vot. Però a les primeres paraules de l'Alcalá, ja's vege que aquest cop els profetes l'havien errada. El diputat andalús mantingué la seva actitud y vingué a dir que sols per una ràfega de demència que passa pel cervell del senyor Canalejas pot explicar-se la conducta d'aquest en lo que toca a les Mancomunitats. Y es vege molt més que no s'anava a una solució de concòrdia quan en Moret, tot seguit d'haverse aixecat a parlar, començà a atacar durament an en Canalejas y a posar-se resoltament en contra de les aspiracions de Catalunya.

En Moret anava a fer mal. Amb una tossuda senil—o infantil, si voleu—s'esforçava en provocar un conflicte grós. Deia que no volia la divisió de la majoria, y acusava an en Canalejas de volerla. Però ell posava una condició a l'harmonia entre's ministres: la retirada del projecte actual pera estudiar-ne tots plegats un de nou. Encara que en Moret tractés de presentar aquesta impossible fórmula com una proposta de pau, tothom comprengué que era un repic de guerra.

Y s'alçà en Canalejas a acceptar aquest repic. Els seus primers paràgrafs foren valents, impetuosos. Parlava a crits y es bellugava violentament. La sensació era enorme. El duel oratori resultava formidable, no en el seu aspecte retòric, puig en Moret es ja una ruina com a orador, sinó en el seu aspecte polític. Diputats, periodistes y públic, tenien l'impressió de que a grans passes anava acostant-se el moment culminant de la batalla. Més, huiusqu岸 en Canalejas, en lloc de seguir en crescendo, baixà gradualment el to de la veu y l'amplitud del gest. En l'atac a Moret havia estat bé. En la propia

defensa, estigué molt fluix. En Moret se'n donà y feu una rectificació agressiva. En Canalejas no va reaccionar. La seva rectificació siguió lamentable. Feia l'efecte d'una retirada.

Vingué'l discurs d'en Maura, y aquest accentuà l'acostumada gualdria del seu parlar. Flagellà cruelment an en Canalejas, absintintse, però, d'atacar el fons del projecte de Mancomunitats. Amb aixó demostrà no ésser sincer ni coratós. S'agità en la qüestió dels pressupostos y clavé les dents y les ungles damunt del president del Consell. Però com es que aquesta ira se li desparia an en Maura precisament al discutir el projecte de Mancomunitats? Si en Canalejas s'hagués vingut a abandonar el projecte, en Maura l'hauria perdonat benelament lo dels pressupostos.

Si malament va estar en Canalejas contestant an en Moret, pitjor va estar contestant an en Maura. Amb paraules desmaiades y els baixos caiguts, digué quatre paraules pera sortir del pas, sense ni intenció seriament defensora. Què li passa an en Canalejas? Se preguntava tothom. Els uns creien que estava profundament disgustat. Altres creien que no's trobava bé de salut. De tot hi havia, potser.

Se'l cregué venut y els moretistes y monteristes van volguer fer l'lenya de l'arbre del senyor Canalejas. Els ex-ministres liberals se negaren a otorgar-li un vot de confiança per les seves declaracions respecte la Mancomunitat. Y li otorgaren un vot de confiança a seques, que era una viva y sarcàstica paradoxa. Amb un vot de confiança monteristes y romanistes significaven la desconfiança y la censura envers el Govern.

En Canalejas sofí, doncs, derrota, sobre derrota. Aprofitantse d'aixó en Romanones volgué llenyar el projecte a extramurs. Sortí de l'energia dels diputats catalans. Si en Canalejas va estar ahir feble, no ho estiguera els nostres diputats. Y s'acabà la sessió, recabant en Corominas del president del Consell y del president del Congrés la seguretat de que'l debat continuaria. Gracies an aixó, s'ha evitat que la derrota que ahir sofí en Canalejas se convertís en una ferida mortal al projecte de Mancomunitat.

Madrid, 2 de Juliol de 1912.

De les Mancomunitats

Un feix de comentaris patriòtics

L'odi a Catalunya.-Antagonisme biològic.—El partits espanyols y les reivindicacions catalanes

Del fons enlutat de la política espanyola, novament han reixit a la superfície les violències passionals dels enemics de Catalunya.

Les Mancomunitats ens han portat la brava d'aquests odiosos parlamentaris, revelant la veritat de l'aforisme nostre: egènt y figura, fins a la sepultura. L'odi, com l'amor, s'arrapa eternament a l'ànima. Voler desarrelar dels cors dels homes les eures xulcladores de la passió nascuda de precedents ancestrals, es voler lo impossible.

Y els pobles, com els homes, no torcen per res del món els manaments del seu cor y l'impuls de la seva ànima ni per la suavitat d'una paraula, ni pel reblicament d'una es-

pinada cortisana, ni per la bona cara d'un aventurer polític. «Antes quebrar, que torcer», aixís formulen l'estútila togada de la seva ment els nostres enemics. Es el secret de la política colonial espanyola!

Hi ha un problema a Espanya que no's atrevim a formular llaument: es el problema de la vida de Catalunya. Ens empenyem en negar la realitat per covardia; y la realitat es l'antagonisme espiritual y aduie la distanciació física de catalans y espanyols. Nosaltres ens veiem privats de ser amos de casa nostra; se'ns prohibeix l'us de les prerrogatives populars en sentit exclusiu; al nostre enaltiment de la civilització catalana, ens oposen l'obligació de intervenir en els negocis polítics generals d'un Estat presoner d'uns

homes y d'un règim divorciat de Catalunya; volen que'ns fem nostre, que salvem el patrimoni espanyol, negantnos tota defensa del patrimoni propi català—car pels espanyols la prosperitat de Catalunya no representa la grandesa d'Espanya. Heusqu岸 el «jiva Espanya» contraposa't amb el «jiva Catalunya»!

Y aixís deu ser, en efecte, quan sistemàticament s'oposen, amb ira que no saben fingir, a tota reivindicació del poble català indispensable pera la nostra cultura y la nostra triquesa. Y n'hi ha prou, a Espanya, amb que un polític manys y mitjà fulmini amb verb sonor y buid qualsevolga reivindicació catalana, pera que tingui la carrera feta. Es el cas d'aquest Alcalá Zamora, qui, segons unànim parer de la gent parlamentaria, s'ha guanyat una carrera amb el seu discurs contra Catalunya.

Oh! lo dolorós es que hi han catalans que entreguen la direcció política de Catalunya als partits espanyols! Sense els catalans traidors, els nostres enemics no farien prevaldre els seus odis. Jo prefereixo l'odi del reste dels espanyols, que l'odi dels catalans, per que aquells odien per amor, y aquells odien sense amor. Els primers volen destruirnos, aniquilarnos, per amor exaltat a una Espanya seva, que no es la nostra, per amor a un patriotisme febril y exclusiu que no es el nostre, per un ímpetu defensor que no es el dels catalans en el concepte de llençar Catalunya y els catalans del seu convit patriòtic; y els segons, sense amor per la nostra terra, y sense amor per la terra dels altres, son cors albes, son plantes que no floreixen, son l'arbre tort arrat de caní, que no dona fruit ni s'ombra al vianant que passa...

De la primera jornada parlamentaria sobre les Mancomunitats, totes aquestes manifestacions hi ressurten espontànies. Al fons de l'absoluta ignorancia dels primers capdells de l'anti-catalanisme pel projecte que's discuteix—lo que no's admira, car tracten problemes del tot insólits y inútils per la seva terra—no hi traspasa més que l'odi a Catalunya. Els irrita la laboriositat dels catalans y el contrast social y polític que amb els demés espanyols presenten. Lo curiós del cas es que's tradicionals enemics de Catalunya estan proclamant que les Mancomunitats son poca cosa, y que els anirien més enllà amb un projecte general de desentralització administrativa. En Maura, en Moret, en Montero Rios... tots se desvien per ferios felissos... quan no governen, sense que per aixó puguin amagar l'intima complacència amb que veuen els atacs contra Catalunya. Aquesta gent combatrà sempre tota reivindicació lliberal catalana que formulin les nostres democracies. Admetran tots els doctrinarismes que's vulgui, per radicals que siguin mentre no prenguin realitat popular; perquè el poble és la for, ells que viuen d'un règim divorciat del poble.

Aquesta reforma administrativa de les Mancomunitats, ha fet sortir del cau els catalanofobes. Son gent que no més son polítics per viure amb l'esquena dreta o per combatre a Catalunya. N'hi ha de tots els partits: liberals, conservadors, republicans, carlins. Catalunya, es una obsessió, per ells; una fantasma esgaiadora. Davant d'aixó, ún s'admira de la molta gent que Catalunya deu mantenir; perquè el solatge d'aquestes odioses campanyes es el benaurat «garbanzo». Entre's liberals, no més l'odi a Catalunya pot aglutinar els discòls per fer la traveta al govern y entronitzar als concepcionistes romanistes o weyleristes. Entre's conservadors, no més l'odi a Catalunya desparia les impures ambicions del poder y treu en Maura del seu esporugit silenci. Entre's republicans, alguns reprehen la seva actitud, venuda a la monarquia quan les convulsions democràtiques menaven la vida d'aquesta; pen odi a Catalunya. Entre's carlins, se dibuixa l'oposició per odi a Catalunya. L'odi, sempre l'odi!

Y quan l'odi a Catalunya junta els nostres enemics, no tenim dret els catalans a exigir que la política de la nostra terra s'inspiri en un gran amor a Catalunya? Podem permetre que dintre casa nostra hi tinguin aliats els enemics de Catalunya? Hi pot haver quí defensi la monstruosa conxorxa dels elements anti-catalans espanyols amb les forces polítiques catalanes abdicadores de la seva direcció política? Podem otorgar belligerancia an aquests mals catalans que viuen en esperit lliure de Catalunya y aquí pertorben el nostre patriotisme?

Creiem que no serà una utopia o un crim demanar als catalans amor a Catalunya. Creiem que'l nostre sentit pràctic no haurà pas esborrat del nostre lèxicon el mot odi. Però l'amor que volem per Catalunya, hi de ser lliuallat, abarcarat tots els afectes y tots els sacrificis: tan lliuallat com l'odi dels nostres enemics que va desde la llei de jurisdiccions fins a sembrar de sal la nostra terra y exter-

minar per espúria la raça catalana! Oh, no es un anacronisme, aixó! Es la realitat ancestral, es el fet que no poden disressar les paraules, ni'l gest amical, ni les circumstancies. A mateixos homes, iguals amors y iguals odis. Son la mateixa generació que presencià el 25 de Novembre, que vegé la Solidaritat, que escoltà les promeses den Maura, den Moret, del propi rei d'Espanya; que vegé empenyats per terres espanyols als viatjants catalans, que contemplà l'enderrocada colonial y les guerres africanes, que va dólors del boicot a les nostres manufactures, que sentí escarnida la seva llengua, proscrip'ta la seva lligació, empresonats els patriotes... Son la mateixa generació, perseguidors y perseguits, y la vida vol que perdurin en uns y altres, tot lo dolorosament que's vulgui, els mateixos amors y els mateixos odis!

Es una fía espiritual, històrica, antropològica que's separa; tament com Portugal y Espanya. Y malgrat el desig dels homes de bona voluntat que's dolen del contrast profunde y voldrien apagar antagonismes biològics, la trista realitat s'imposa, y tots hem de tenir coratge per anar a la gran solució de fraternitat, en nom de la llibertat y de la solidaritat humana; que es prou que gens d'oposats hemisferis puguin segellar la pau oblidant les agors de la guerra, y els catalans y el reste dels espanyols no poguem conviure sense que l'odi ens separi, sense desigualtats iniques, sense senyors y esclaus, sense opressors y oprimits!

Y en bona fe que d'aquest malentès no'n tenim pas la culpa els catalans, car mai deu censurar-se aquell poble que brega per la seva prosperitat y per la seva llibertat, sense fíeles conqueridors, y sense envejés de la prosperitat d'altres pobles. La nostra llibertat no s'oposa a la llibertat dels altres. Per aixó es més greu la injustícia de abocar sobre's homes la culpa dels amors y dels odis de tot un poble.

Quan els vells enemics de Catalunya, els Grandmontagners, els Moret, els Burell, els Melquists, els Alvarez, els Llerroux posaven la fulgència del seu verb o de la seva ploma al servei de la seva catalanofòbia, no era als homes a qui teníem de combatre; jo trobava y tot contraproduent l'atac personal per que exasperava l'amor propi: ells eren els fatals avantats del medi ambient que's rondava, eren les figures representatives del seu poble, eren el malde visible d'un peculiar estat biològic oposat al medi ambient, al poble y a la biologia de Catalunya.

Aixó no vol dir, que es caní rompre entre uns y altres les amares espirituals, com menassava en Rusiñol o el mateix Cambó amb els punys enlaire, en dies patriòtics remotíssims per ell. Benvinguts sien tots aquells qui noblement rectifiquin la seva opinió envers Catalunya,—la memoria den Salmerón passa amb tota la majestat augusta d'avant del nostre cor. Y la lla cooperació de l'esperit progressiu dels catalans en la Conjunció Republicana-socialista queda com un padró gloriós de la nostra tolerancia fraternal.

Els nostres desleals enemics del centre, refan hipòcritament l'ignobil cantarella de que no tenen odi a Catalunya, que la seva oposició a les Mancomunitats no es per odi a Catalunya. Odiosos y covards! El seu cor mesqui no té'l coratge d'expressar la noblesa dels odis!

Veiam que han fet per Catalunya aquesta gent innoble? Que'm citin una sola prova d'amor o de justícia a la nostra terra, una sola prova d'amor dels governs y dels homes centralistes, y Catalunya, la terra magnànima, per una sola prova d'amor o de justícia els perdonarà maternalment tots els agravis infinits que ha rebut d'ells. Odiosos y covards que son, els nostres enemics, que no tenen ni'l valor de sostenir cara a cara els seus odis: son com aquell punyal afros de misericórdia que remalava les víctimes indefenses y moribondes! Aquests son els descendents del Cid?

RIBERA Y ROVIRA

Lo que diu el governador

El senyor Portela manifestà ahir als periodistes que havia rebut un telegrama del president del Consell en el qual li manifestava que passí lo que passí, no modificaria la seva actitud y que, per damunt de tot, está decidit a cumplir els compromisos contractats amb els diputats catalans.

Telegrames

«P. Corominas.—Congrés.—Madrid. Avens Sant Andreu vos encoratja planteu cara enemics aspiracions catalanes. Visca Catalunya.—President, Sayo»
«Presidente Congreso Ministros.—El Centre Català de Vilanova y Geltrú felicita V. E. presentació proyecto Mancomunitats, atencióle decida satisfacer

justas unánimes aspiraciones país, extendido por odio centralismo.—Presidente, Sabatés»

«Francisco Cambó, Pedro Corominas, Alfonso Sala. Rebin nostra encantosa felicitació per defensa Mancomunitats; extinguida demés diputats catalans»

«Centre Català de Vilanova.—Sabatés»
«Excmo. Presidente.—Consejo Ministros.—Madrid»

Agradecido cumplimiento promesa representantes Cataluña, espero interpondrá poderoso valimiento personal, para que Parlamento sancione proyecto Mancomunitats, base regeneración de España»

Blanquer, alcalde Castellar San Esteban»
«De la «Joventut Nacionalista Republicana del distrito IV»

«Moret.—Congrés Diputats.—Madrid. Vostra actitud ha merat una línia divisória entre vos y Catalunya amb Mancomunitat o sense lliuallat fins reconeixement Nacionalitat Catalana»

Borran, Imbers, Guardia, Blanco, Gutiérrez, Boixadós»
«Corominas.—Congrés Diputats.—Madrid. «Joventut Nacionalista Republicana» distrito IV, espera perseverar galarda actitud enfront enemics Catalunya.—President, Borran»

«Francisco Cambó y Pedro Corominas.—Congrés Diputats.—Madrid. Hora Catalunya y dignitat tots diputats catalans exigim mantinguen actitud enérgica intransigent»

Marfíez, Riera, Termes, Pañella, Carbonell, Baries, Marsal, Massó, Jansá, Gumá, Soler, Torres, Martí»

Sigs, 3 Juliol de 1912»
«Corominas.—Congrés Diputats.—Madrid. Calanones patriotas os agradecen actitud noble presentaciön Mancomunitats esperam sabrés mantener vuestras solemnes promesas»

Marfíez, Riera, Termes, Pañella, Carbonell, Baries, Marsal, Marsal, Jansá, Gumá, Torres, Soler, Martí»

Sigs, 3 Juliol de 1912»
«Corominas.—Congrés Diputats.—Madrid. Sección Universitaria Joventut Federal Nacionalista Republicana aplaudeix actitud tema proyecto Mancomunitats Catalunya espera diputats cumpliran enérgicamente contra farisa patrioteria.—Presidente, Iglesias»

«Corominas.—Congrés Diputats.—Madrid»

«Corominas.—Congrés Diputats.—Madrid. Centro A. R. distrito X, felicita y encoratja mantingui intransigencia contra enemics de Catalunya.—Presidente, Blaxart.—Secretari, Pla»

D'Odena»
«Presidente del Consejo de Ministros.—En representación mayoría concejales curso afectuosa felicitación a V. E. por su nobilísima actitud patrocinando proyecto Mancomunitats.—José Casals»

«Presidente del Consejo.—Representación mayoría concejales atencionalmente suplica V. E. active discusión aprobación proyecto Mancomunitats aspiración general Catalana.—José Casals»

«Alcalde de Sant Pol de Mar a President Consell»
«Aquest poble el felicita per presentació projecte Mancomunitats cumplint lo promés. Pera bé d'Espanya persisteix enérgica actitud aprovació Congrés»

L'arcalde de Tàrraga també li ha telegrafiat dienti paraules semblants»
«Presidente del Consejo de Ministros»

En nombre Joventut Regionalista felicit V. E. por presentació proyecto Mancomunitats Parlamento por ser base regeneración España, confiamos en su pronta aprobación»

«Presidente accidental, Roberto Boix»
«Al Presidente Consejo Ministros»

Centro Autonomista Igualada aplaudeix presentació proyecto Mancomunitats.—Presidente, Gabarró»
«La Lliga Regionalista de Capellades ha cursat telegrames als senyors presidents del Consell (de Ministros) y del Congrés, interesant l'aprovació del projecte de les Mancomunitats»

«El alcalde de Capellades felicita calorosamente al presidente del Consejo de Ministros por actitud resuelta pro Mancomunitats»

«Al presidente del Congreso. Ayuntamiento de Masquefa por unanimidad y con entusiasmo acuerda acudir a V. E. respectuosa suplica siga adelante patriotismo verdadero aprobación Mancomunitats.—Alcalde»

«Alcalde Masquefa a presidente Consejo ministros.—En unánime felicitación presentación Cortes proyecto Mancomunitats así como por energía patrocinado proyecto por V. E.—Alcalde, Bonifacio Mas»

«Al presidente Congreso Diputados. Centro Autonomista Igualada suplica a diputados aprobación Mancomunitats.—Presidente, Gabarró»

«Al presidente del Consejo de ministros, Ayuntamiento Argensola felicita por presentación proyecto Mancomunitats.—Gassó, Alcalde»

«Al presidente del Consejo de ministros, Aplaude proyecto Mancomunitats Ayuntamiento Collado.—Alto, alcalde»
«Al presidente del Consejo de ministros, Alcalde Capellades felicita calorosamente V. E. su actitud resuelta pro Mancomunitats»

«L'Arcaidía de Palafrugell ha telegrafiat al senyor Canalejas felicitantlo per la presentació al Parlament y recomanantli que aviat sigui convertit en llei el projecte de Mancomunitats»

L'Ajencia Social de Palafrugell al senyor Canalejas, «felicita deseadno perseverar patriótica actitud hasta lograr proyecto Mancomunitats sea ley»

«Círculo Mercantil Palafrugell felicita entusiasmo V. E. patriótica franca actitud encareciéndole perseverar hasta lograr aprobación Mancomunitats que al reconocer derecho regiones engrandecerá España»

«Alcalde de Sant Carlos de la Rápita a presidente Congreso»
«Ruego encarecidamente V. E. active discusión y aprobación proyecto Mancomunitats esperanza opinión catalana sin distinción de partidos»

«Ens diuen de Cervera que's alcaldes de Cervera, Tàrraga, Guisasa, Bellpuig y Aranyó han enviat telegrames al president del Consell»

«Alcalde de Banyoles (Empordà) a presidente Consejo: Esta alcaldía interesa V. E. aprobación ley Mancomunitats por considerarla benéfica España, Cataluña.—Martíñán Botiña»

«Presidente Consejo: Ayuntamiento de Olot felicita V. E. entereza desplegada sostenimiento Mancomunitats.—Juan Morales, alcalde»

«Presidente Consell: Lliga Regionalista de Olot ha vist amb gran satisfacció l'haver donat estat parlamentari al projecte de Mancomunitats que considerem base regeneració d'Espanya, esperant prompta aprovació Parlament.—Presidente, R. Tujolar»

D'Arenys de Mar»
«Presidente Consejo: Amor patria, obligación asociarme Diputaciones catalanas y otras para reclamar concurso V. E. para que sea aprobado proyecto ley Mancomunitats.—Joaquín Castells, alcalde»

«Presidente Consejo: Ayuntamiento que presido acuerda elevar suplica a V. E. para que media ley Cataluña y otras regiones españolas aprobado proyecto ley Mancomunitats.—Joaquín Castells, alcalde»

«Joaquín Sagner, diputado Arenys: Ayuntamiento que presido acordó reclamar concurso V. E. para que esa Cámara apruebe proyecto ley Mancomunitats.—Joaquín Castells, alcalde»

«Joaquín Sagner, diputado Arenys: Ayuntamiento de mi presidencia en sesión 1 de Julio, acordó suplicar V. E. apoye proyecto ley Mancomunitats que tiene que ser benéfica para la patria.—Joaquín Castells, alcalde»

«Al presidente del Consejo de ministros, En nombre pueblo y Ayuntamiento Veciana aplaudo Mancomunitats.—Oliva, alcalde»

«Al presidente del Consejo de ministros, Pujañal hace votos en favor proyecto de Mancomunitats.—Vives, alcalde»

«Al presidente del Consejo de ministros, Mancomunitats, cree Ayuntamiento Medina, son salvación España y gloria Gobierno.—Alcalde, Francisco Ferrer»

«Ens diuen que de La Galera, Santa Bàrbara, Godall, Freginals y d'Ampostà també s'han enviat telegrames als senyors Canalejas y Romanones»

«Presidente Consejo ministros.—Reciba respetuoso testimonio reconocimiento por leal, enérgica actitud defensa proyecto Mancomunitats.—Rovira, diputado provincial de Lérida»

«De Bàscara (Empordà)»
«Presidente Consejo: Reunidos primeros contribuyentes, agricultores, industriales, distrito municipal Bàscara, acuerdan felicitar entusiasmo V. E. por firme propósito para lograr aprobación Mancomunitat, no obstante hostilidad manifestada elementos siempre perturbadores y rutinarios, inspirados sólo en mezquinos fines.—Castelló, Gusi, Bolaur, Burgués, Pujol y otros»

L'Ajuntament de Bàscara també ha telegrafiat al senyor Canalejas»
«L'Escut Emporità, asociación regionalista de La Bisbal del Empordà agradeix al presidente Consejo ministros noble empeño para aprobación proyecto Mancomunitats.—El presidente, Rosich»

«Presidente Congreso: Asociación regionalista «Escut Emporità» pide discusión y aprobación inmediata proyecto Mancomunitats.—Presidente, Rosich»

L'Ajuntament de La Bisbal també enviarà o ja ha enviat, telegrames semblants an aquest»
«Presidente Consejo: Ayuntamiento y posblación de Camprodon felicitan a V. E. por su patriótica actitud proyecto Mancomunitats, base de la regeneración regional española.—El alcalde Contreccas»

El projecte de Mancomunitats segueix a la «e» a plana

